

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

XXII. De Henrici I. Imperatoris Constitutione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

uersus, abscissis duobus digitis, naribus, ac lingua de-
formauit. Lege Baronium Anno Christi DCCCC.
LXIV. & DCCCC, XCII. Sed cum Othoniani di-
plomatis fides titubet, vt iam vidimus, nihil est, cur fi-
dem inueniat quod ad Auctorem Constantiniani edi-
cti attinet; nam vt in aliis ita & in hoc falsum dicere
credi potest, idque absque vlla iniuria, Lege Baronium
Tom. 12. Num. 60. & seq.

Denique ex Baroniano exemplari corrigere lice-
bit, errata editionis Calvinianæ. nam vt octo Comita-
tus fiant, legi debet; *Callium, Estum*. Pro *digitorum mu-
tuis*; *Digitorum Mutius* seu *Mutilus*. Pro *Fossabrum*, *Fos-
fabrunum*.

De hoc Othoniano diplomate ita ad me scripsit
amplissimus Dominus Velferus II. vir Augustanus. *In
eo à primo ad vltimum vsq; apicem multa esse, qua suspectum
reddant, res loquitur. Ne signum quidem cum duplici illo,
quod Panuinius libro tertio Romanorum Principum Ottoni
tribuit, conuenit. Et mira fuit exscriptoris diligentia in signo
& bulla, quam vocant, autographi describendis, cum locum,
annum, diem, Cancellarij & testium nomina omiserit.*

CAPVT XXII.

De Henrici I. Imp. Constitutione.

HISTATA apud Illustriss. Baronium Tom. II.
Anno Christi M. XIV. qua Ecclesiæ Ro-
manæ confirmantur omnes donationes fa-
ctæ ab antecessoribus Regibus & Imperato-
ribus, Pipino, Carolo, Ludouico, Othone primo, &
Othone filio; præter nouas, quæ ab ipso Henrico adii-
ciuntur. Mirum sanè est Calvinistam nostrum sanctio-
nem

nem istam in suam farraginem retulisse, cum eam suo in Illyrico non repererit: qui, *more suo solens*, primò in dubium vocat hoc priuilegium. Si extaret in Illyrico, & priuilegiis Romanæ Ecclesiæ aliquid derogaret, iam extra omnem dubitationis aleam positum esset.

Addit II. *Si priuilegium hoc genuinum sit, primum fuisse hunc Henricum, qui nimio credulus persuaders sibi passus sit, ut ementitum Oihonis Magni priuilegium confirmaret, & ratum esse iuberet.* Et hic est honos, quem iste Imperij & Imperatorum vindex Augustissimis Imperatoribus habet; ut scilicet nimie credulitatis illos arguat, & nisi Calviniano palato placita dicant & edicant, ad Cynofarges ableget: Clamitans, *ad trutinam hac talia priuilegia reuocari debere.* Si Illyricus vel sine vllius exemplaris fide, constitutionem aliquam Imperatoris alicuius produceret, qua aliquid Sedis Apostolicæ prærogatiuis detraheretur, iste, ut larus hians ad escam exoptatissimam hiaret, & absque vlla vltiore disquisitione, nil nisi se famum & papauer se manducare existimaret.

Pollicetur se ea, qua decet, *modestia*, examinaturum hanc constitutionem. *Neg, enim par esse arbitror, inquit, eadem immoderatione in Pontificum priuilegia inquirere, qua Baronius in Imperatorum.* Quam verecundus noster Calvinista, quam modestus? Iam vel ipsam Apuleianam Psychem in certamen *modestia* vocet. Regredere ad initium huius scriptionis, & recognosces qualis frons sit frons hæretica; & quali modestia summum & omni laude superiorem Baronium tractet.

Quiritatur, *Benedictum, qui Henricum coronauit, vocari VII. à Baronio, quem Leopoldus Bambergensis decimum nominet.* Sed crede mihi, Baronius in Catalogo & numero Pontificum longè fuit exactior, quàm ille Leopoldus;

poldus; quippe qui in Historiis discutiendis totam aetatem contriuerit; Et probè norit, qui nam Pontifices in censum Catalogi Pontificij recipiendi, qui verò inde sint extrudendi.

Ait Imperator in sua sanctione. Volumus, ut qui ad hoc sanctum regimen eligetur, nemine consentiente consecratus fiat Pontifex, priusquam talem in praesentia Missorum nostrorum seu vniuersa generalitatis faciat promissionem pro omnium satisfactione ac futura conseruatione, qualem Dominus & venerandus spiritalis Pater noster Leo sponte fecisse dignoscitur. Quis iste Leo, clamat Calvinista. Non potest esse octauus, quippe qui Henricum antecesserit; non nonus, utpote qui diu post Henricum istum ad Apostolicam Sedem euectus fueris. Ne te torqueas, Calvinista. Nec nonus, nec octauus fuit; quia iste veri Papæ, Domini & spiritalis Patris nomen non meretur; illegitime enim intrusus fuit; sed an præter hos duos Leones nullus alius in syllabo Pontificum Leo? An à tertio Leone vsq; ad Henricum I. Imp. nullus Leo Cathedram Petri legitime tenuit? Tu vide, quis promissionem hanc fecerit; siue Leo tertius, siue quartus, siue quintus, siue sextus, siue septimus, tuo iudicio, fuerit, non refragabor. Quamquam mihi propè certum est, Henricum Imp. loqui de Leone IV. hic enim, (tametsi post suam consecrationem) promissionem fecit Imperatoribus, de vniuersis Imperij iuribus integrè & inuiolabiliter conseruandis; ut patet apud Gratianum dist. 10. cap. 9. & Iuonem p. 4. cap. 176. & Panormitanū lib. 2. cap. 149. Vide Baronium Anno Christi DCCC. XLVII.

Obiicit Calvinista: Cur Leonem, non autem Eugenium, cuius etiam meminit; vocat Dominum & venerandum spiritalem Patrem nostrum? Propterea huius singulariter

ter

ter cum laude & encomio mentio facienda fuit, quia promissionem Imperatoribus ab ipso sponte factam, Imperator similiter ab aliis Pontificibus fieri sponte voluit. Quamquam constitutio hæc ad verbum fermè est expressa ex sanctione & donatione Othonis I. Imp. quæ exstat apud Bar. Anno DCCCC. LXII. Num. 3. Et quia Ortho Leonem, primum huius promissi auctorem, his titulis cohonestavit, neque Henricus eos eidem detrahere voluit. Ex quo etiam refellitur vanitas Calvinistæ, qui semper ingerit, Leonem istum, esse Leonem VIII. Antipapam: quod falsum esse apertè conuincitur ex cõstitutione Othonis, quæ prius data est, quàm Leo in Antipapam erigeretur. Tricatur multum Calvinista cuius Henrici hoc priuilegium fuerit. Sed res clara est, fuisse Henrici sancti, Regis Germanorum hoc nomine secundi, Imperatoris verò primi. Oggerit Calvinista; Repugnare nomenclaturam Episcoporum, qui subscripserunt; nam Anno M. XIV. Treuirorum Archiepiscopus, non Bobo, sed Egingauduserat; Constantia, non Ricodardus, sed Lambertus, Argentorati VVernerus, non VVicelius, VVirziburgensis non MaZelinus, sed Meginhardus. Calvinista more suo solens calumnias struit Baronio: qui pro certo non affirmat datum hoc diploma Anno M. XIV. Sed pro probabili habet; idque ob Imperatorum consuetudinem, qui statim à Coronatione Romanæ Ecclesiæ noua priuilegia concedere, vel vetera confirmare solebant: Et parum refert quocumque Anno datum sit, dummodo ab Henrico sancto, Imperatore datum constet.

Sed en, grandem Baronianæ memoriæ lapsum Calvinista deprehendit. Nam *Baronius Anno M. XX. scribit Benedictum VIII. ab Imperatore euocatum, ad confirmandū*

Episcopatum Bambergensem; Anno autem M. XIV. adducit ipsum Episcopum Bambergensem necdum pro illius verbis confirmatum, totius Pontificatus iura ac privilegia confirmare. At dum iste lapsum fictitium carpit, in lapsum verum incidit; nam Baronius non Anno M. XX sed M. XIX. Benedictum Bambergam abiisse scribit, idque fidissimos scriptores secutus. Deinde quod Baronius diploma Henrici ad annum M. XIV. retulit, id non certum esse voluit, sed probabile. Præterea licet Episcopatus Bambergensis à Benedicto demum Anno M. XIX. confirmatus dicatur, id de solenni & publica confirmatione intelligi debet. Neque enim credendum est Henricum Anno M. VI. (ita habet Chronicum Constantiense editum à D. Pistorio, sed vitiosè, alij rectè Anno M. VII.) Bambergensem Episcopatum fundasse absq; Sedis Apostolicæ consensu & annutu, quo itidem munitus nouæ sponsæ sponsum, hoc est, Episcopum præficere potuit: Et quidem confirmatum, licet solennis illa Episcopatus ipsius confirmatio in annos sequentes dilata fuerit. Et hoc ita esse, dilucidè liquet ex vita S. Henrici, quam manuscriptam habeo, ex Bibliotheca Rebdorffensi, in qua continetur Ioannis XIX. Papæ Bulla, qua institutio Episcopatus Bambergensis confirmatur, & Apostolica auctoritate communitur, Anno M. VII.

Iterum lapsum memoriæ Calvinista Baronio obiectat. Nam Tom. 10. Anno Christi DCCC. LXIV. N. 29. dicit Baronius apud Grat. dist. 63. cap. 32. per errorem poni *Henricum primum*, cum quidquid in illo capitulo extet, inueniatur in constitutione Othonis I. Imp. *Et tamen hæc verbatim leguntur*, inquit Calvinista, *in constitutione Henrici S. S. & 9. ab ipso Baronio Tom. 11. Anno M. XIV.*

M. XIV. recitata. Ego non video hic vllum memoriam lapsum, sed Calvinianum mendacium; nam Baronius ait Henrici primi nomen errore in constitutionem illam irrepsisse, si, vt Nauclerus volebat, de Henrico I. Rege, cui cognomen *Aucupis*, patre Othonis Magni, intelligatur; Num vero Henricus Rex secundus & primus hoc nomine Imperator; per *Henrici* vocabulum in eo capitulo intelligi queat, de eo nihil dicit Baronius. Quocirca nihil est, cur Calvinista ex benignitate lapsi huic ignoscat, quia commentitius est. Vtrum autem Henrici nomen eo in cap. retineri, & de quo explicari queat, discas ex Bellarmino lib. 2. de Translat. Imperij cap. 4. & ex iis, quæ in Defensione ad idem caput diximus. Calvinista, in eam it sententiam diploma hoc datum Bambergæ Anno M. XX. cum Benedictus VIII. eo ex Italia concessisset. Sed Benedicti aduentus Bambergam ad annum M. XIX. referri debet, vt supra diximus; neque obsto, si quis constitutionem hanc hoc Anno datam velit; cuius fidem Calvinista inanissimis ratiunculis eleuare nititur. *Dic, bona fide, Baroni,* inquit, *quo iure fieri potuerit, vt Henricus cum Papa contraheret ea de re, quæ iam ipsius erat; aut qua ratione amplius Papa fieri potuerit, cum iure constitutum sit, quod meum est, amplius meum fieri non posse?* Eodem nimirum titulo præcisè, quo meum est; meum amplius fieri non potest. At alio titulo iterum meum fieri potest: nam quod meum est titulo hæreditatis; meum fieri potest titulo donationis, vel mercedis pro exantlatis laboribus; vel confirmationis à sublimiore potestate, vel transactionis, si quæ liticula interuenerit. Ita & in præsentibus, quæ Pontificis erant, donata olim à Carolo Magno, Ludouico, Othone primo; iterum Pontificis facta sunt per nouam
con-

confirmationem & transactionem Henrici sancti. Quo observato, ruit tota Calviniani huius imperitia & vociferatio, qua hîc chartam conspurcat.

Qui dicit, *se in nullo Germanico scriptore legisse id, quod in hac sanctione dicitur de equo quotannis Pontifici dando ob Bambergensem Episcopatum.* At suppetunt alij scriptores, qui hoc affirmant, vt Leo Ostiensis lib. 2. Chron. cap. 47. & Platina in Leone IX. à te citati. Et Auctor Vitæ Henrici Imp. quæ exstat Tom. 6. Antiq. Læctionis. *Eodem tempore Rex sanctissimus, inquit Auctor, Bambergensem fundum cum omnibus pertinentiis suis beato Petro Apostolorum Principi contradidit, & Apostolico Prasuli in perpetuum defendendum commendauit, & in memoriam huius pactionis singulis annis album ambulatorem cum phaleris Romano prasuli dari constituit.* Idem totidem verbis exhibet nobis codex M. S. Rebdorffensis. Idem liquet ex Bulla Benedicti VIII. Papæ, qua confirmat Bambergensem Episcopatum; inserta vitæ S. Henrici. Accipe Pontificis verba. *Singulis quibusq; Indictionibus sub nomine pensionis equum vnum album nobis nostrisq; successoribus persoluat cum sella conueniente Romano Pontifici.* Idem testatur Cuspinianus in Henrico II.

CAPVT XXIII.

De Henrici IV. Regis Germania iuramento.

EXSTAT in Regeſto Gregorij VII. lib. 4. poſt Epift. 12. & apud Paulum Bernriedenſem lib. de vita & rebus geſtis Gregorij VII. Meminerūt huius iuramenti cum alij, tum Domnizo in Mathildis vita apud Baronjum Tom. 11.

Anno